

SKŘÍTEK DIDI a ZVONEČEK CILKO	5	Les BaM	
.....		První noc u nepřítele	68
MNICHOVSKÉ SKÁLY		
Premiéra Zatoulané papučky	11	TŘASOTANEC BUBO-BUBA	70
.....		
UPLAKANÝ LES	16	PRVNÍ RÁNO u NEPŘÍTELE	75
.....		
DOMEČEK SKŘÍTKŮ	19	POZOR na ČAPKU!	78
.....		
ROZDĚLENÍ LESA	22	NEJKRÁSNEJŠÍ NOC I RÁNO	
.....		v DiDiho ŽIVOTĚ	84
ÚŽASNÉ ROKY		
PLNÉ DĚTSKÉHO ŠTĚBETÁNÍ	23	LESANKA a její OKOUZLENÍ	85
.....		
PRVNÍ VAROVÁNÍ!	28	SMUTNÉ RÁNO v DiDiho životě	90
.....		
ZVONEČEK CILKO a jeho PREMIÉRA	33	KONEC CESTY ZA ŠTĚSTÍM	93
.....		
DUJ! DUJ! DUJ!		NOVÝ PRAMEN ŽIVOTA	
Větríku DUJKO, DUJ!	39	Malý poklad velké síly	95
.....		
OKAMŽIKY, na které se v životě		DÍKY patří VÍŘE a LÁSCE	99
nedá zapomenout	44	
.....		TŘETÍ VAROVÁNÍ!	100
KRÁL NOCI	46	
.....		KDO jinému JÁMU kopá,	
SLAVNOSTNÍ KORUNOVACE	51	SÁM do ní může spadnout...	101
.....		
DiDiho PROBUZENÍ	55	ZVONĚNÍ zabalené do SLZ	103
.....		
Druhé varování!	56	JAK se LESEM rozezněla	
.....		ZVONKOHRA	108
DiDiho putování za ŠTĚSTÍM	59	
.....		DiDi to DOKÁZAL!	110

SKŘÍTEK DIDI a ZVONEČEK CILKO

Jméno Heňa mi daly moje dvě bláznivé starší sestry sovy Helga a Miňa. Jedna mi ze svého jména darovala He a ta druhá ňa – hu, hu, húúú. Zažila jsem s nimi spoustu nočních honiček, dokud se jedné noci moje křídla nerozletěla do světa. A dobře udělala! Teď sedím na větvi mého oblíbeného stromu a chystám se odvyprávět svůj osudový příběh, který se zrodil v lese BiMBaMBoM. Lesní Zvonkohra tu časně zrána roztančila lístečky stromů a probouzela všechno živé šumnou melodií. Jednoho rána ale všichni začali pobíhat a poletovat jako potřeštění.

Co se stalo?

Zvonkohra začala z lesa mizet a to nevěstilo nic dobrého. Zpod každého keříku či stromu zněly hlasy: „Zachraňme Zvonkohru!“

Živé tvory v lese potěšilo, když se objevil DiDi, který díky svému otci BeNovi – Vyvolenému lesa BiMBaMBoM – nikdy Zvonkohře nezapomněl naslouchat. Vědělo se, že je jediný, kdo by dokázal najít Zvonkohru a znovu les rozeznít a rozveselit. Když se toho ujal, provázelo ho

vděčné šumění lesního obyvatelstva a cinkavé zvuky, které patřily zázračnému zvonečku Cilkovi, jeho nerozlučnému společníkovi. Nebylo to snadné. Čekala je spousta překážek, ze kterých se jim točily hlavy a podlamovaly

nohy. A když už to vypadalo, že jsou z nejhoršího venku, objevila se „milá“ společnice Zatoulaná bačkora.

Nejrůznější překvapení jí čouhala i z roztřepených tkaniček. Ve snaze pomáhat přátelům dokázala poplést i to, co se poplést nedalo. Žádný div, že našim bojovníkům často zamrzl úsměv na rtech. Já bych její chování přirovnala k lesní bouři! Naštěstí nakonec všechno zlé bývá k něčemu dobré a po pořádné bouřce se na nebi objeví barevná duha. Zazáří i nad lesem BiMBaMBoM? Uvidíme. Hned na začátku vám musím prozradit, že

kuráž a odvaha jim navzdory nástrahám nechyběly. Vím o tom své! Stála jsem po boku skřítků DiDiho v dobrem i zlém. I když moje maličkost se v lese skřítků nenarodila a dodnes v něm neznám všechny stromy, keříky, louky a různá zákoutí, i tak mi přirostl k srdci. Žila jsem tu s rodinkou, která mi otevřela náruč a seznámila mne s přáteli, které nikde na celém světě kromě lesa BiMBaMBoM nepotkáte. Jestli nevěříte, tak hledejte!

Velikánské díky, že létám po lese BiMBaMBoM, patří tajemnému mnichovi a hned vysvětlím, proč to tak je.

Moje okatá hlavička schovaná v jemňoučkém peří se v lese skřítků ubytovala jen a jen díky osudovému setkání. Setkání?! Šlo mi téměř o život, když se mé zesláblé tělíčko zřítilo uprostřed Mnichovských skal na hlavy bojovníků oblečených v hábitech, jaké se v lese vidí vskutku zřídka. Ujal se mě tajemný mnich Tinko. Vyléčil moje polámané tělíčko a přivedl mě do domečku skřítků. Tam mi do křídel položil plačící batole, které v nich za malou chvíli spokojeně usnulo. Nevím, čím jsem si to zasloužila, ale dal mi možnost seznámit se s nejúžasnějším skřítkem BeNem,

jemuž krásná GiRa právě přivedla na svět roztomilého synáčka DiDiho. Svět se mi najednou otočil vzhůru nohama. Já, sova Heňa, létající za dobrodružstvími, zakotvím v domečku skřítků. No pozor, domeček nemusí být vždy jen takovým obyčejným domečkem a skřítek jen takovým obyčejným skřítkem. V domečku, o kterém vyprávím, přicházeli na svět Vyvolení lesa BiMBaMBoM.

Skřítek BeN byl jedním z nich.

Peří se mi načepýřilo, když mě BeN pověřil úkolem oznámit lesním obyvatelům tuhle radostnou novinku a pozvat všechny na křtiny. Celým lesem náhle zavládla laskavá harmonie. K lesní Zvonkohře se přidával ptačí zpěv a čepičky skřítků okamžitě zaplavily celý les. Předbíhali se při shánění vhodného dárečku pro synáčka Vyvoleného a pospíchali k domečku.

Ani jeden skřítek by si nenechal ujít slavnostní událost. BeNovo štěstí rozkvétalo každým dnem a honosné narozeninové oslavy se protáhly na celý týden. Nikdo z přítomných tou dobou netušil, že už zanedlouho otevře dveře domečku skřítků velmi zlá sudička.

Jen těžko jsme hledali slovíčka útěchy, když milovaná GiRa pár měsíců po narození synka navždy usnula v BeNově náručí. Světýlko v očích Vyvoleného nevyhaslo jen díky malému synáčkovi. Od toho smutného dne našlo zelenooké batole ve strakaté sově chůvu i věrnou strážkyni. Osmnáct let strávených po jejich boku pokládám za nejkrásnější období v mém životě.

Osmnáct nádherných let a potom..., uhu, hu, húú...

Měsíce plynou jako mraky na nebi, ale já asi nikdy nezapomenu na jedno z letních rán...

Bylo to přibližně před rokem. Černota jako havraní oči začala kroužit nad domečkem skřítků. Nevěstila nic dobrého.

BeN si mě nechal zavolat a při jeho slovech: „Heňo, brzy ráno zaletíš do Mnichovských skal a přivedeš mého milovaného syna,“ mi mohlo puknout srdce. Blížil se čas jeho odchodu za krásnou GiRou.

Sedla jsem si k němu na okenici a společně jsme zalistovali v knize života.

Bolestivé stránky má křídla jen rychle pootáčela, ale u stránek milovaného DiDiho, který obohatil naše životy radostí, se nám oči rozzářily pýchou.

Nad jeho drobnými hloupostmi jsme se pousmáli a za jeho řečnický talent, který zřejmě podědil po matce, jsme nešetřili chválou.

A možná i díky strakám, co měly políčeno na jeho dudlíky, se mu jazýček začal rozvazovat velmi brzy. Dudlíky mu naštěstí nechyběly, vždyť v mých křídlech se mu usínalo dobře i bez nich. A kdyby jen usínalo! V dětství byl přímo posedlý mými křídly. Přiznávám, stalo se to mou vinou.

To, že jsem dělala běžné práce, prala plenky, uklízela, vařila, oceňoval hlavně jeho otec. DiDi se v nich jako dítě rád houpával. Ale jen do té doby, než jsem s ním v jednom nádherném odpoledni vylétla na vysoký strom, odkud uviděl kus lesní nádhery. Každodenní vznášení se

k oblakům skončilo, když sám zdolal vysoký strom. Od té chvíle má křídla pouze držela stráž nad chlapcem, ze kterého nám vyrůstal nebezpečně krásný a chytrý mladík.

Rozhodla jsem se, že vám o jejich životě něco málo prozradím i navzdory skutečnosti, že musím zavadit o smutné chvílky, co nad nimi kroužily jako supi.

Samozřejmě, že se před nepřáteli neskrývali. Právě naopak! Bojovali!

Bojovali zbraní, kterou nemohli nikomu ublížit. Tou zbraní byla jejich srdce, a právě proto si zaslouží, aby se na ně nikdy nezapomnělo.

MNICHOVSKÉ SKÁLY

Premiéra Zatoulané papučky

Po probdělé noci se má křídla chystala vzlétnout za skřítkem DiDim, který byl už druhým rokem učněm Mnichovských skal. Pod přísným dohledem mnicha Tinka se z něj stával bojovník, jakého tento les ještě neměl. V obavě, že nedoletím včas a BeN se s ním nestihne rozloučit, nabídl mi jeden z dárečků, co schoval pro syna. Když z kufříku, jež vytáhl zpod postele, vyskočila papučka, zralá akorát tak do koše s odpadky, šla na mě mdloba. Čekala jsem ledacos, ale tohle?

No, aspoň mi nebylo líto, že jsem po celé roky odmítala do tajemného kufříku i jen nakouknout. To však nebylo všechno. Při zaslechnutí jejího jména – Zatoulaná papučka – dokázala můj rozesmátý zobáček utišit až Be-Nova slova: „Nikdy nikoho neposuzuj jen podle vzhledu a jména!“

V tom měl určitě pravdu, akorát o Zatoulané papučce nestihl zjistit moc dalších skutečností. Nepochybně byla rychlá a bystrá, dokud ji někdo řídil. Jenže když se na ni trošku pozapomnělo, zatoulala se neznámo kam a řešila věci po svém. Aby něco nevyvedla, museli jste nad ní doslova bdít. Do pozoru ji postavila pouze věta: „Běž o sto šest a najdi hledaný terč!“ Kdybyste náhodou na větu zapomněli, sbohem, rodino!

Mohli jste čekat do nekonečna, kdy pochopí, o co ji žádáte. Tehdy vám nezbylo nic jiného než se spolehnout na vlastní schopnosti. Už první den, kdy jsem měla možnost vyzkoušet její letecké kvality, ve mně zanechal nemilé stopy. Na mou duši, nelžu! Proč taky? Mám svoje křídla, a kdyby nešlo o čas, tak nikdy do žádné papučky nenasednu. No, stalo se!

Když zobáček zavelel zázračnou větu: „Běž o sto šest a najdi hledaný terč!“, pod papučí se jen zaprášilo. Do pevnosti Mnichov by má křídla doletěla možná až večer. Ale se Zatoulanou papučkou jsme už v pravé poledne kroužily nad Mnichovskými skalami. Rychlostí mi vážně vyrazila dech. Ovšem na její pohodlné přistání pod stolem, u kterého si pochutnávali na obědě mnich Tinko

a skřítek DiDi, hned tak nezapomenu. Nezbednice jedna! Vyklopila mě rovnou pod jejich nohy jako nějakou kouli peří. Jen zázrakem mě nerozčtvrtil těžký příbor padající na zem. Měla jsem sto chutí dát jí za vyučenou!

Jenže ona se zjevně dobře bavila. Vyletěla k hodinám na věži, čímž mi dávala jasně najevo, oč je rychlejší. Ale její machrovské akrobacie musely jít stranou. Dokonce i Tinkovo nabídnuté pohoštění po tom, co mě vřele přivítal, jsem musela odmítnout. Stačila na to jedna věta, aby pochopil.

Cesta zpět se nedala odkládat.

Nevím, jak to Tinko za náš krátký pobyt dokázal, ale po jeho výkřiku: „Vyvolený lesa,“ skalnatými stěnami otřáslo: „Zůstane navždy v našich srdcích!“

Bojovníci stojící na skalách, zahalení do červených kapucí, svým pokřikem naposledy vzdali hold Vyvolenému lesa, skřítku BeNovi.

DiDiho poděkování a přátelský stisk rukou s mnichem Tinkem udělaly tečku za jeho životem stráveným mezi těmito vzácnými bojovníky. Za malou chvíli nám Mnichovské skály zmizely z dohledu.

DiDi do domečku skřítků vcházel důstojně při západu sluníčka. Světýlko v něm však nepřestalo svítit až do rána. Byla to opravdu dlouhá noc, během které se mi nepodařilo zamhouřit ani jedno oko.

Zatoulaná papučka tento problém očividně neměla. Drze se usadila za mnou na kmínek a svým počínáním mi podruhé vyrazila dech. Spokojeně se začala cpát dobrotami,

co jsem viděla na stolech mnicha Tinka. Dokonce i příbor, který se zaleskl v měsíčním svitu, mi byl nějaký povědomý. No toto? Nějak jsem si nemohla vzpomenout na okamžik, kdy by jí Tinko balil na cestu nějaké jídlo. Naštěstí mi slůvko zlodějka vyšlo ze zobáčku velmi tichounce a vlastně, i kdyby ne, po vydatné večeři si tak ulevila, až jsem se lekla. Nakonec se uložila do trávy a to chrápání by jí určitě záviděly všechny dřevorubecké pily. Moje nervy!

UPLAKANÝ LES

Následující smutné ráno rozplakalo i sluníčko na obloze. Nevyšlo zpod mraků usměvavé jako obvykle. Celý les plaval ve smutečním oparu. Obyvatelé důstojně vykročili k domečku skřítků, aby se rozloučili se svým vzácným BeNem. Jeho poslední slova patřila milovanému synovi. Stejně tak dárčky, které vytahoval z malého kufříku.

První dárek, Zatoulanou papučku, měl DiDi možnost poznat během návratu domů. Druhým dárčkem byla čepice s velkým kšiltem. I když působila nenápadně, ukrývala kouzlo. Stačilo pootočit kšiltem dozadu a bytost pod ní se stala neviditelnou.

Když synovi podával do ruky třetí dárek – kouzelný zvoneček –, jeho tichá slova dýchala vírou: „Zvoneček Cilko je nadějí pro celý les, můj synu! Slovíčko *nuda* nezná. Jakmile vycítí blížící se neštěstí, cinká jako bez duše. Smutná srdíčka svým cinkáním rozveselí, ale kdo ho rozzlobí, ať radši utíká! Trest ho nemine!

Opatruj ho jako oko v hlavě! Bez Cilka se Zvonkohra do lesa nikdy nenavrátil.

Už velmi dlouho přešlapuje z místa na místo, jen aby uchopil tvoji dlaň a běžel naproti štěstí. Avšak pamatuj, synku, nic není zadarmo! Slovíčko *zodpovědnost* poputuje lesem ve tvých botách. Jedině srdce spojené s přírodou dokáže náš les opět spojit v jeden nádherný celek. Tvoje, DiDi! Vrať lesu Zvonkohru, klid a štěstí! Oči měj otevřené! I když štěstí často poletuje vzduchem, každý ho nespátří. Proč to tak je? Jednoduše, některé oči zůstaly slepé, jazyk němý a na srdci se usadila velká žába!

Žabí obludy, obklopené bodláky, nenávislně kvákají západní i severní částí lesa.

KRÁL NOCI

Zářivý měsíček zasvítil na noční obloze uprostřed hvězdiček a hleděl na tělíčko schoulené v trávě.

Překvapilo mě, když ho DiDi oslovil:

„Měsíčku, hvězdy, co plavou nebem, jsou fakticky všechny jenom tvoje?“

Zdálo se, že měsíc přikývl, tak DiDi pokračoval:

„Upřímně ti závidím. Máš nejvíc dětí na světě. Já nemám sestru ani bratra a tatínek mě dnes taky navždy opustil. Sedím tu smutně úplně sám.“

Po DiDiho slovech se začaly dít věci, na které budu vzpomínat hodně často a s láskou.

Měsíček začal důstojně sestupovat z oblohy po kouzelných schodech. Hvězdičky dojemně brnkaly na mandolínách a doprovázely jeho stříbrný plášť.

Překrásná nezapomenutelná polární noc.

Božský zpěv putoval k drobnému tělíčku schoulenému v lůně matky přírody.

Jako kdyby s měsíčkem dopadly na zem tisíce drahokamů, když si sedal do trávy vedle DiDiho.

Král noci a malinký skřítek seděli proti sobě.

Umíte si to vůbec představit?

Můj zobáček a DiDiho úžasem otevřená pusa se konečně zavřely, jakmile měsíček promluvil:

„Dobrý večer, DiDi! Strážce hvězdné galaxie sestoupil z oblohy, aby ti dal odpovědi na položené otázky. Ano, všechny hvězdičky plující po obloze jsou skutečně mé děti. Dnes přibyla další. Právem ti říkám, měl jsi za otce toho nejúžasnějšího skřítko. Vesele pluje nebíčkem na pohádkovém mráčku společně s hvězdnými skřítky.“

Radují se z jeho slov chvály, jakého má statečného syna.

Nedalo mi nesledovat tvoje kroky. I přes bolest z otceva odchodu ochránila v lese tvá ruka ptáčka KeLLiho i mušku Bzučku.“

Když se mu DiDi snažil oponovat, zůstal můj dech tišší než tmavá noc.

„Měsíčku, vždyť jsem selhal! Cilko za mě vyřešil hromadu věcí. Stydím se za svoji zbabělost. Vystavit přítele nebezpečí se nedělá. Prosím o odpuštění.“

„Nemám ti co odpouštět! Nezapomínej, že zvoneček Cilko je tu na to, aby ti pomáhal. Jděte lesem společně! Jste výborný pár! Takže nebudeš sám, jak jsi před chvílí tvrdil. Z nebe vás sledují tisíce fandících palců. Všem dokaž, že DiDiho kroky provází slovíčko hrdost, pouze ta náleží Vyvolenému tohoto lesa. Nastane čas, kdy nahlédnutí do tváře osudu bez kouzelné čapky změni tvůj život.“

Obyvatelé lesa si zamilují nového Vyvoleného.

S úctou i pokorou pokleknou k jeho nohám.

Na památku našeho setkání přijmi malou siluetu měsíčku.

Zkrášlí tvůj nosík.

Ale když ho polechtá, věř, že něco nebude v pořádku.

Nezapomínej, cesta ke slávě bývá často zarostlá nebezpečím.

Ale ten, kdo chce ucítit její chuť, musí utíkat rovnou do jeho náručí.“

DiDiho děkovná slova vyprovázela vládce noci, dokud se opět neobjevil na hvězdném nebi.

Milující oči, jaké měl, jsme dosud a ani později v životě nikdy nespatriili.

Okamžik, na který se nikdy nezapomíná, narušilo opět Cilkovo neutichající:

„Cililink, cililink, cililink...“

Malý tulák nepřestával vyzvánět a mě přemohla veliká zvědavost, když se těsně za ním objevili pobíhající skřítkové.

Postupně zaplnili střed paseky, mávajíce pestrobarevnými vlaječkami.

Jejich pískání na píšťalkách přilákalo Zatoulanou papučku.

Cvrčkovy housličky. Ta se do pózy velkého dirigenta i patřičně připravila.

Příbor vyměnila za větvíčku a pod krk jí usedl motýlek.

Právě takový, jaký nosí vážení dirigenti. Co jen tohle stvoření všechno nenapadne?

Skřítků přibývalo, ale i zvířátek a zpěvavého ptactva, které poletovalo nad jejich hlavami. Po stromech bláznivě poskakovaly malé veverky a nabízely každému křupavé oříšky. Samozřejmě, že Zatoulaná papučka při této akci nechyběla.

Vsádím se s vámi, že je má někde schované pod mechem.

Jako poslední ze zvířátek vkročili na paseku vlci, lišky, jeleni, srnky a divoká prasata.

O co tu všem jde? Něco nám uteklo? divil se DiDi, když i travička začala ožívat drobným hmyzem. Broučci se jen tak hemžili mezi užovkami, až nakonec usedli na hlavičky malých krteků, co vykukovali z děr.

DiDi na vše zíral, jako kdyby mu na hlavu spadlo dvě stě šišek. Jeho otázku, zda zvířátka náhodou nepotřebují jejich pomoc, Cilko ignoroval.

Ale když mu v té neskutečné tlačnici stoupl DiDi nechtě na nohu, pěkně zaječel. Zatoulaná papučka to vtipně okomentovala, že papuče by tentokrát nebyly na škodu. No, ji noha nebolela!

Mě však Cilkovo bolestivé cili, cili, cililink zahvalo na nejvyšší větev stromu, odkud jsem s jistotou uviděla, co bylo příčinou lesní vřavy.

Můj hlas přehlušil všechny ostatní a určitě ho slyšeli až v Tramtárii.

„Uhuhuhú, vytvořte koridor, už jdoúúú..., už jsou tu! Uhu, hú, hú...“

DiDi nás označil za větroplachy, čemuž jsem se vůbec nedivila.

Létali jsme zprava doleva, ze stromů do trávy a tím jen zvětšovali jeho zvědavost.

Když však skřítkové poslušně vytvořili koridor a on před sebou uviděl medvědici Bađu, vedle které pobíhal a bavil přítomné medvídek Tíd, konečně si uvědomil, že právě přichází jeho slavnostní chvíle.

Mocnosti lesa na sebe nedaly dlouho čekat! Vyslaly krále zvířat medvěda Brudyho, aby DiDimu důstojně oznámil novinu, kterou netrpělivě očekával celý les.

Přicházel okamžik, kdy DiDi přebere žezlo po svém otci a bude vyhlášený za Vyvoleného lesa BiMBaMBoM.

SLAVNOSTNÍ KORUNOVACE

Svatojánské mušky rozsvítily své lampionky a z lesní paseky pro tuto noc udělaly malé „lesonebíčko“. Tóny vanuly nad korunami stromů, jakmile zvedl medvěd Brudy, král zvířat, DiDiho tělíčko na své mohutné rameno a hromovým basem zavelel:

„Lesní přátelé, představuji vám DiDiho, syna skřítky BeNa, který nás dnes brzy ráno opustil.

Odešel tam, odkud není návratu!

Přestaňme truchlit! Vždyť jeho syn, jehož jméno čaroděj Sadron za malou chvíli zapíše do posvátné knihy skřítků, bude pokračovat v díle našeho statečného životem zkoušeného přítele a výborného léčitele.

Náš lesní otec BeN svá bohatá a láskou naplněná moudrá slova rozdával plnými hrstmi každému z nás. Nikdo neslyšel slovíčko ne, když potřeboval od BeNa pomoc.

Přiznávám, že i já, velký medvěd Brudy, jsem byl často odkázaný na jeho rady.“

Brudyho slavnostní řeč nebyla dlouhá, ale byla výstižná.

Na závěr ceremonie přistoupil k DiDimu s minitlapkou z medvědí kůže.

Jeho srdečné chlupaté objetí doprovázené slovy:
„Pomůže ti v každé tísni, stačí ji pohladit,“ DiDiho skoro
udusilo.

Jistěže si vzrušením ani nepamatoval, jestli Brudymu
poděkoval za poctu, kterou si vyslechl celý les. Cilko to
za přítele velmi rád udělal. Vždyť DiDimu už nezůstala
volná chvílka.

Půlnoční blesk, provázený hromobitím, proťal na oka-
mžik hvězdnou oblohu, aby oznámil, že čaroděj Sadron
právě opustil domeček skřítků.

DiDihojméno bylo navždy vryté do posvátné knihy!

Za pořádného mumraje putovalo jeho tělíčko z rukou
do rukou nad hlavy lesních obyvatel. A to vám řeknu,
cítil se blaženě.

Hostina, která vypukla o slavnostní noci, byla opravdu
pohádková.

Les plný laskavých očí zaplavila nálada, co dodnes
vzbuzuje úsměv.

DiDi tancoval uprostřed lesní radosti, ba dokonce
i zpíval.

Že to nebyl právě jeho šálek kávy, potvrzovaly Cilkovy
zacpané uši.

Ale přítel v čase i nečase mu pomohl z kaše.

K melodii naděje znějící nocí se postupně přidal každý.

Samozřejmě, Zatoulaná papučka, náš dirigent, ne-
chyběla.

*Vyvolený lesem chodí, slané slzy v úsměv mění.
Vyvolený, skřítek DiDi, rád potěší osamělé.*

Větrík věje, listí šumí, zní píseň o naději.

*Vyvolený lesem chodí, slané slzy v úsměv mění.
Vyvolený, skřítek DiDi, zklamaná očka uchlácholí.*

*Vyvolený lesem chodí...
Vyvolený touhou hoří...
Vyvolený...*

DiDiho PROBUZENÍ

Větev stromu se pode mnou rozhoupala, když ke mně časně ráno dolehl DiDiho hlas. Stál nad prázdnou tátovou postelí a mluvil k němu.

Nevím, co by za to dal, kdyby mohl včerejší den vygumovat ze svého života. Bohužel...

Jeho nosík už nikdy víc nepolechtá tátův kouřící čaj z lesních bylinek.

Ani jeho bezstarostné oči už nikdy víc nezavadí o tátův stín, když brzy ráno postává u otevřených dveří a krmí lesní ptáčky. Po chvíli ticha, které by se dalo krájet na kousíčky, sebral batoh u dveří a chystal se vykročit z domečku. Věřil, že včerejší požehnání Božského měsíčku a nezlomná síla medvěda Brudyho budou provázet jeho kroky za štěstím.

A snad mu cestou budou užiteční i jeho podivní společníci. Kšiltovka už od rána zdobila jeho hlavu. Zatoulanou papučku našel, jak si spokojeně polehává na památné lavičce, pouze Zvoneček Cilko se někde toulal.

Když ho DiDi po chvíli hledání objevil v komůrce, kterak mu nosík vykukuje zpod peřiny, nechal ho odpočívat. Nic naplat, rušná noc udělala svoje i s ním.

Vydalo MĀM TALENT nakladatelství, s. r. o.,
Na Louži 1/947, Praha 10,
jako svou 9. publikaci.
Vydáno v rámci projektu podpory literárních talentů.
První vydání v roce 2025.
Počet stran: 112.
e-mail: docekalova@mamtalent.cz
www.mam-talent.eu

Ilustrace Martin Cuco Luciak.
Ze slovenského originálu přeložila
Monika Polehňová a Lic. Jindřiška Mendozová.
Jazykový redaktor František Prokop.
Grafická úprava Jindřich Bartoš.

Vytiskla books factory
Print Group Sp. z o. o., Polsko.
booksfactory.cz